

เอกสารประกอบการฝึกอบรม

UTQ-201 สารการเรียนรู้ภาษาไทยภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษา

หน่วยที่ 1 เรื่อง “สารการเรียนรู้ภาษาไทยระดับประถมศึกษา”

“วิธีการสอนอ่านเบื้องต้น”

ในการสอนอ่านเบื้องต้นจะสอนด้วยวิธีสอนแบบใด จึงจะได้ผลดี คำถามนี้เป็นคำถามที่น่าคิด และน่าค้นหาคำตอบ แต่ในความเป็นจริงคงจะไม่มีวิธีการสอนใดที่ให้ผลสมบูรณ์ได้ในตัวเองครบถ้วน ดังนั้น ครูผู้สอนสมควรจะศึกษาและพิจารณาวิธีสอนแต่ละวิธีถึงผลดี ผลเสีย เพื่อเลือกนำส่วนดีของแต่ละวิธีมาใช้ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ต้องการฝึก

1. วิธีสอนแบบสะกดตัวผสมคำ (Synthetic Approach)

วิธีสอนแบบสะกดตัวผสมคำ เป็นวิธีสอนแบบดั้งเดิมของไทย ที่ใช้กันมานานตั้งแต่เริ่มมีอักษรไทยมาทีเดียว ทั้งนี้เพราะภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะและสระคงที่ แนวการสอนแบบสะกดตัวผสมคำมีดังนี้

- 1.1 แยกตัวอ่านทีละขั้นตอน เช่น คำว่า ปาก สะกดว่า ปอ - อก - ปา , ปา - กอ - ปาก
- 1.2 ใช้วิธีผสมพยัญชนะและสระให้สำเร็จในตัว แล้วจึงผสมตัวสะกดอ่าน เช่น ปาก = ปากอ ปาก
- 1.3 ใช้อุปกรณ์ช่วยในการจำแนกคำ ให้ยึดเสียงสระและตัวสะกด ออกเสียงที่ผสมสำเร็จแล้ว และแจกพยัญชนะต้น เลือกคำที่มีความหมายฝึก เช่น จาน บาน ปาน คาน นาน ฯลฯ

ข้อดีของการสอนแบบสะกดตัวผสมคำ

1. ช่วยให้การอ่านกับการเขียนสัมพันธ์กัน
2. ช่วยให้เด็กได้หลักเกณฑ์ในการอ่านคำ สามารถสะกดคำใหม่อ่านเองได้
3. เหมาะสมกับลักษณะภาษาไทย

ข้อบกพร่องของการสอนแบบสะกดตัวผสมคำ

1. การสอนแบบนี้จะต้องเริ่มโดยการฝึกอ่านและจำพยัญชนะและสระให้ครบทุกตัวก่อน ทำให้เสียเวลา และทรมานเด็กผู้เรียนมาก
2. ถ้าสอนด้วยวิธีสะกดตัวผสมคำเพียงวิธีเดียว ทำให้เด็กอ่านได้ช้า และไม่สื่อความหมาย เช่น กก ขก กค กง จก กค ฯลฯ
3. ประโยชน์ที่ได้จากการอ่านแบบนี้คือการอ่านออกเท่านั้น ไม่สามารถช่วยให้ถึงเป้าหมายของการอ่านคือ ความรู้ความเข้าใจการอ่านได้

2. วิธีสอนอ่านเป็นคำเป็นประโยค (Basal Reader ,s Approach)

เป็นการสอนอ่านที่มุ่งความหมายในการอ่าน มีภาพช่วยบอกเรื่องราวมักแต่งเป็นนิทานหรือเรื่องราวสั้นๆ แต่ละเรื่องจะมีคำใหม่ซึ่งเรียกว่าคำแม่บท และคำแม่บทนี้ต้องมีความถี่สูงตั้งแต่ 6 ครั้งขึ้นไป คำแม่บทนี้จะนำไปเป็นตัวนำในการสอนแจกลูก วิธีสอนมุ่งเน้นการอ่านเป็นประโยคเพื่อให้ได้สาระและความหมายของสิ่งที่อ่าน มีข้อดีและข้อบกพร่องดังนี้

ข้อดี

1. มีภาพบอกเรื่อง ช่วยให้เดาเรื่องจากภาพได้ และช่วยให้เกิดความสนใจอยากอ่าน
2. ช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จได้ง่าย เพราะใช้คำไม่มาก ซ้ำคำบ่อยๆ
3. ช่วยให้ผู้อ่านได้ความหมาย เข้าใจเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์การสอนอ่าน
4. สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาของเกสตัลท์ที่ว่า เด็กเรียนรู้จากส่วนรวมหรือจากภาพรวมไปสู่ส่วนย่อย คือการอ่านคำ จำโครงสร้างของคำให้ได้ก่อนแล้วจึงฝึกสะกดคำภายหลัง

ข้อบกพร่อง

1. เด็กจะอ่านด้วยความคล่องปาก บางคนไม่สามารถชี้คำอ่านได้ถูกต้อง เขียนไม่ถูก เพราะอ่านกับเขียนไม่สัมพันธ์กัน
2. เด็กจำคำได้น้อย เพราะแต่ละบทเรียนมีคำใหม่น้อย
3. เด็กไม่สามารถจับหลักเกณฑ์ในการอ่านได้

ลำดับขั้นของการอ่าน

อ่านได้ : อ่านแล้วรู้เรื่องที่อ่าน แสดงออกให้เห็นได้หลายวิธี เช่น เล่าเรื่องที่อ่านตอบคำถาม วิเคราะห์ตัวละคร สรุปเนื้อเรื่อง แสดงความคิดเห็นประกอบเรื่อง ฯลฯ

อ่านออก : อ่านออกเสียงคำตามอักขระ รู้ความหมายของคำ สรุปหลักการอ่านเป็นของตนเองได้ ใช้หลักการอ่านนั้นไปสู่การอ่านคำอื่นๆ ที่มีวิธีการอ่านอย่างเดียวกันได้ถูกต้อง

อ่านเป็น : หัวใจของการอ่าน รู้จักเลือกอ่าน อ่านแล้วใช้ประโยชน์จากการอ่านได้ แสวงหาความรู้ด้วยการอ่าน สนองความต้องการส่วนตนด้วยการเลือกอ่านหนังสือตามรสนิยมของตนได้

การสอนอ่านออกเสียง

ในการอ่านออกเสียงนั้น แม้ว่าเป้าหมายของการอ่านคือ การอ่านในใจก็ตาม ครูก็ยังจำเป็นต้องสอนการอ่านออกเสียง เพื่อตรวจสอบทักษะการอ่าน และเพื่อฝึกให้อ่านออกเสียงได้คล่องเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น อ่านบทกวี อ่านหนังสือให้ผู้อื่นฟัง หรือการพูดในที่ชุมชนที่ต้องอ่านจากต้นฉบับ เป็นต้น การสอนอ่านออกเสียง ครูต้องคำนึงถึงพฤติกรรมกรรมการอ่านที่ดีของการอ่านออกเสียง

1. ลักษณะท่าทางในการอ่าน

1.1 นั่งหรือยืนอ่านตามสบาย

1.2 วิธีจับหนังสือ

นั่ง : หนังสือวางบนโต๊ะ มือขวาจับมุมบนด้านขวา ใช้นิ้วชี้เตรียมที่จะพลิกหน้าต่อไป มือซ้ายวางบนหน้าซ้ายหนังสือห่างจากสายตาประมาณ 12 นิ้ว

ยืน : ประคองหนังสือด้วยมือซ้าย มือขวาจับมุมบนด้านขวา โดยใช้นิ้วชี้เตรียมที่จะพลิกหน้าต่อไป

1.3 ขณะอ่าน

- ไม่เอียงคอ

- ไม่ส่ายหน้าตามบรรทัด

- ไม่ชี้ตามตัวอักษร

- ไม่เอามือเท้าคาง

- ผู้อ่านควรสังเกตผู้ฟัง เพื่อจับกริยาของผู้ฟัง และปรับสำเนียงอ่านและวิธีอ่านให้สื่อ

ความหมาย

2. ลักษณะการอ่าน

2.1 ออกเสียงชัดเจน ถูกต้องตามภาษามาตรฐาน

2.2 ออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ถูกต้องตามหลักภาษาไทย

2.3 ออกเสียงตัวควบกล้ำถูกต้อง

2.4 อ่านได้คล่องแคล่ว รวดเร็ว และแม่นยำ

2.5 ทอดจังหวะเสียง เว้นวรรคตอนให้เหมาะสมกับเรื่องราวที่อ่านได้

2.6 ออกเสียงตามอารมณ์ และความรู้สึกของเรื่องได้ถูกต้อง

3. ผลของการอ่าน

3.1 บอกสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

3.2 อธิบายความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง และบอกรายละเอียดขยายความเรื่องที่อ่านได้

3.3 บอกความรู้สึก และอารมณ์ของบุคคลในเรื่องได้

3.4 บอกความคิดหรือข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่านได้

3.5 นำความคิดหรือประโยชน์จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ได้

4. ข้อที่ควรระวังในการอ่านออกเสียง

- 4.1 ไม่ตะโกนอ่านแข่งขัน
- 4.2 ไม่อ่านยานาง หรือลากความต่อเนื่องกันไป
- 4.3 ไม่อ่านเร็วจนฟังไม่ทัน

การสอนอ่านในใจ

การอ่านในใจเป็นผลผลิตของการอ่านออกเสียง ถ้าเด็กอ่านออกเสียงได้คล่อง และมีกลไกในการอ่านดี เด็กจะอ่านในใจได้ดีไปด้วย

สภาพปัญหาการอ่านในใจของเด็กระดับประถมศึกษา

1. เด็กไม่ได้รับการฝึกการอ่านในใจที่ถูกต้อง ไม่ได้รับการตรวจสอบการอ่านและไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องจากการอ่าน
2. ทั้งนักเรียนและครูไม่เห็นคุณค่าของการอ่านในใจ
3. ครูไม่ทราบวิธีสอน และวิธีฝึกการอ่านในใจที่ถูกต้อง

การสอนอ่านในใจ เริ่มต้นได้ตั้งแต่ในชั้น ป. 1-2 แต่คนทั่วไปคิดว่าวัยนี้ยังสอนอ่านในใจไม่ได้ เพราะนักเรียนยังเล็กอ่านหนังสือไม่ออกทั้งนี้เพราะมุมมองผลขั้นสุดท้ายของการอ่านในใจ คือ อ่านได้อย่างรวดเร็วและจับใจความได้ดี หรือการอ่านในใจแบบผู้ใหญ่ที่รับการฝึกอย่างดีนั่นเอง แต่ผลสำเร็จของการอ่านในใจดังกล่าวนี้จะต้องอาศัยการฝึกฝนมาก ๆ การสะสมสิ่งที่ได้ฝึกฝนและการนำมาใช้ให้ถูกต้อง แน่นนอน ย่อมทำไม่ได้ จึงจำเป็นต้องเริ่มฝึกทีละเล็กทีละน้อยและเริ่มฝึกตั้งแต่ ป. 1 หรือตั้งแต่เริ่มเรียนทีเดียว

ตามธรรมชาติแล้ว คนจะอ่านในใจได้ก่อนอ่านออกเสียงได้ถูกต้องเสียอีก เช่น การอ่านรูปภาพ เครื่องหมาย สัญลักษณ์ต่าง ๆ หรือแม้แต่มื่อนักเรียนเรียนเรื่องการประสมคำ ก็จะอ่านในใจได้ก่อน ที่จริงครูก็สอนอ่านในใจบางชั้นตอนทุกคน แต่ยังไม่จัดกิจกรรมให้ต่อเนื่องหรือเรียงลำดับความยากง่าย

การอ่านในใจมีขั้นตอนการฝึก การจัดกิจกรรม ลักษณะท่าทาง และข้อปฏิบัติหลาย ๆ อย่าง เช่นเดียวกับการอ่านออกเสียง เช่น ทำนั้งจับหนังสือ การกวาดสายตา แต่จะมีคุณลักษณะท่าทาง ขั้นตอน และกิจกรรมหลายอย่างที่แตกต่างกับการอ่านออกเสียง ดังจะแยกแยะเป็นลักษณะย่อย ๆ เพื่อให้เห็นตามลำดับขั้นตอนการฝึก ดังต่อไปนี้

ก) ลักษณะท่าทางของการอ่านในใจ อาจฝึกตามลำดับขั้น ดังนี้

- อ่านโดยไม่มีเสียง (เริ่มจากให้ออกเสียงเบาลง ๆ จนกระทั่งไม่มีเสียงอ่านออกมาโดยปากไม่ต้องเคลื่อนไหวก)

- อ่านโดยไม่สะกดตัว แจกลูก แต่อ่านเป็นคำ เป็นประโยค (บางคนอ่านไม่ออกเสียง คือยังอ่านแบบแจกลูกทีละคำ ๆ จะเห็นได้จากการอ่านผกหัวนิ้ว และอ่านซ้ำมาก)
- มองครั้งเดียว อ่านหรือจับใจความได้ทั้งวลี ทั้งประโยค
- อ่านโดยไม่ส่ายหน้าตามบรรทัด กรอกแต่ตาเท่านั้น
- อ่านได้ครั้งละนาน ๆ (มีสมาธิในการอ่านอย่างน้อย 3 นาที)
- อ่านได้เร็วและจับใจความได้ดี
- การกวาดสายตารวดเร็ว

ค) ขั้นตอนการฝึกอ่านในใจ ชั้น ป.1 – ป.4

- ฝึกสังเกตกริยาท่าทาง เข้าใจกริยาท่าทางในการอ่าน (ป.1)
- ฝึกดูรูปภาพ ให้เข้าใจความหมายของภาพ (ป.1 – ป.2)
- ฝึกอ่านข้อความนั้นๆแล้วให้ตอบคำถาม หรือนำมาเล่าต่อ แล้วเพิ่มข้อความที่อ่านให้มากขึ้นตามลำดับ (ป.2)
- กำหนดเวลาให้อ่านขึ้นตามลำดับ และจับใจความสำคัญของเรื่องได้

ง) ขั้นตอนการฝึกอ่านในใจ ชั้น ป.5 – ป.6

- ฝึกอ่านคำและกลุ่มคำหรือคำที่มีความหมายพิเศษก่อน เพื่อให้เข้าใจความหมายจะได้ไม่มีปัญหาเวลาอ่าน
- ฝึกอ่าน โดยการตั้งคำถามเพื่อค้นหาคำตอบ เพื่อการช่วยให้รู้จุดประสงค์ของการอ่านจะได้จับใจความได้ดีขึ้น
- สรุปโครงเรื่องให้ฟังก่อนการอ่าน
- ฝึกสนทนาเกี่ยวกับภาพหรือประสบการณ์ที่มีส่วนเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่จะอ่าน
- กำหนดเวลาในการอ่านให้เหมาะสมกับจำนวนคำ และลดเวลาให้น้อยลงทีละน้อย เช่น ครั้งแรกให้อ่าน 50 คำต่อหนึ่งนาที ต่อไปเพิ่มเป็น 80 – 100 – 120 – 150 คำ ต่อ 1 นาที (ถ้าฝึกตั้งแต่ ป.1 อาจจะอ่านได้ถึงนาทีละ 200 คำ)
- ปฏิบัติกิจกรรมต่อเนื่องหลังจากอ่าน เช่น ตอบคำถาม สรุปเรื่องวิพากษ์วิจารณ์ ฯลฯ เพื่อทดสอบความเข้าใจ และฝึกการอ่านให้ถูกต้อง โดยเฉพาะเป็นการย้ำให้เห็นคุณค่าของการอ่าน
- เมื่ออ่านในใจแล้วอาจทดลองให้อ่านออกเสียงอีก โดยเฉพาะเมื่อเนื้อหาของหนังสือที่อ่านเป็นบทละคร บทร้อยกรอง เป็นต้น

) การฝึกให้อ่านได้รวดเร็ว

- ฝึกการจับตา สายตาจับตัวหนังสือเป็นจุดๆ การจับที่จุดหนึ่งกินเวลาเล็กน้อยแล้วสายตาเคลื่อนที่ต่อไป ต้องฝึกให้จับตาเป็นระยะเวลาสั้นๆแล้วให้เคลื่อนสายตาต่อไปอย่างรวดเร็ว

- ช่วงสายตา ได้แก่ ช่วงระยะจากจุดที่สายตาจับข้อความได้ช่วงหนึ่งช่วงสายตาจะเริ่มจากช่วงสั้นๆ ถ้าฝึกให้อ่านมาก ช่วงสายตาที่จับข้อความจะกว้างขึ้นแสดงว่านักเรียนอ่านได้เร็ว

- การเปลี่ยนบรรทัด เมื่ออ่านจบบรรทัด ต้องกวาดสายตากลับมาทางซ้ายเพื่อขึ้นบรรทัดใหม่ ต้องฝึกให้เปลี่ยนสายตาอย่างรวดเร็ว

- อัตราความเร็วในการอ่าน คือ ความเร็วในการอ่านที่วัดจากจำนวนคำที่อ่านได้ใน 1 นาที โดยคิดจำนวนคำที่อ่านจากข้อความที่กำหนดให้ แล้วหารด้วยเวลาที่ใช้ในการอ่านข้อความนั้น

มีสูตรดังนี้

$$\text{อัตราเร็ว} = \frac{\text{จำนวนคำที่อ่าน}}{\text{เวลาที่ใช้ในการอ่านคิดเป็นนาที}}$$

วิธีปฏิบัติในการสอนอ่านในใจ

เมื่อเลือกเรื่องที่จะให้นักเรียนฝึกอ่านได้เหมาะสมดีแล้ว ครูควรอ่านและทำความเข้าใจเนื้อเรื่องก่อน เพื่อค้นหาคำที่อ่านยาก คำที่มีความหมายหลายนัย รูปประโยคที่มีโครงสร้างแปลกใหม่สำหรับนักเรียน เพื่อช่วยในเรื่องความเข้าใจในการอ่าน จากนั้นครูควรพิจารณาเลือกกิจกรรมหลังการอ่านที่เหมาะสมกับลักษณะของเรื่องให้นักเรียนทำ เพื่อตรวจสอบผลการอ่าน

ลำดับขั้นกระบวนการเรียนรู้ทักษะการอ่าน

- 1) สอนเสียงที่ต้องการเน้น หรือคำที่อ่านยากและเป็นปัญหา
- 2) สอนความหมายของคำศัพท์ที่พบในเรื่องที่อ่าน
- 3) สอนรูปประโยคที่มีโครงสร้างยาก และนักเรียนไม่รู้มาก่อน
- 4) พฤติกรรมการอ่าน เน้นการอ่านให้ถูกวิธี

5) พฤติกรรมหลังการอ่าน หมายถึงการกำหนดกิจกรรมให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการอ่าน

ตัวอย่างการจัดกระบวนการเรียนรู้ทักษะการอ่านในใจ

เรื่อง ไฟผ่า

ในขณะนี้ฝนฟ้าคะนองเกือบทุกวัน ซึ่งเป็นไปตามฤดูกาล เมื่อเกิดฝนฟ้าคะนองสิ่งที่ทำให้มนุษย์หวาดกลัวก็เห็นจะเป็นเรื่องของฟ้าร้อง ฟ้าแลบ ความกลัวนี้มีตั้งแต่เด็กคำบรรพ์แล้ว จนมีการพูดกันว่าถ้าพูดโกหกจะถูกฟ้าผ่าเอา เกิดฟ้าร้อง ฟ้าผ่า ฟ้าแลบ นักวิทยาศาสตร์ค้นพบว่า

เกิดจากประจุไฟฟ้าที่อยู่ในไอน้ำมารวมตัวกัน และมีการเคลื่อนที่ การเคลื่อนที่ของประจุไฟฟ้าของไอน้ำ จะทำให้เกิดแรงอัดอากาศ เกิดเสียงคำรามเราเรียกว่าฟ้าร้อง ถ้าประจุไฟฟ้าวิ่งผ่านเห็นแสงแปลบปลายก็เรียกว่าฟ้าแลบแต่ถ้าประจุไฟฟ้าวิ่งลงสู่ดินก็เรียกว่า ฟ้าผ่า ฟ้าแลบ ฟ้าผ่าย่อมมีเสียงฟ้าร้องตามมาทุกครั้ง

ประจุไฟฟ้าเมื่อผ่านวัตถุที่มีชีวิต เช่น ต้นไม้ สัตว์ ความร้อนที่ผ่านนั้นจะเกิดปรากฏการณ์ 2 อย่าง

1. ทำให้เกิดการลุกไหม้อย่างรุนแรง ความร้อนสูงมาก ถ้าถูกต้นไม้ก็ถูกคนก็ไหม้เป็นต่อตะโก
2. ทำให้ไอน้ำที่อยู่ในต้นไม้ระเหยอย่างรวดเร็ว เกิดแรงระเบิดรุนแรง ทำให้ต้นไม้แตกกระจายน่ากลัวมาก

เราทราบว่าประจุไฟฟ้ามักจะผ่านวัตถุที่มีความต้านทานน้อย จึงมีการคิดประดิษฐ์สายล่อฟ้าติดไว้บนอาคารสูงๆ เสาไฟฟ้าก็มีสายล่อฟ้าเช่นเดียวกัน เพื่อให้ประจุไฟฟ้าไหลลงดิน โดยไม่ทำอันตรายแก่ใคร ประจุไฟฟ้าบางครั้งผ่านลงมาไม่มากนัก ถ้าผ่านคนก็จะทำให้มีการบาดเจ็บ เช่นเดียวกับกรถูกกระแสไฟฟ้าในบ้านคุณนั่นเอง การป้องกันในขณะที่เกิดฝนฟ้าคะนอง จะต้องระมัดระวังตัวเองไม่ให้ถูกฟ้าผ่าดังนี้

1. ถ้าท่านอยู่ในรถยนต์อย่าลงจากรถเป็นอันขาด รถท่านจะเป็นเกราะป้องกันฟ้าผ่าเป็นอย่างดี
2. ถ้าอยู่ในระหว่างเดินทางไปในป่าระหว่างต้นไม้ ให้เลิกหลบฝนใต้ต้นไม้ที่เตี้ยที่สุด
3. ถ้ากางร่มอยู่ในพายุฝนฟ้าคะนองอย่าใช้คันโลหะ เพราะเท่ากับเป็นสายล่อฟ้ามาใกล้ตัว
4. อย่าหลบฝนใกล้กับท่อโลหะ ในอาคารบ้านเรือน หรือเสาไฟฟ้า เพราะอาจถูกไฟฟ้าลัดวงจรหรือไฟดูดเอาได้
5. ถ้าเดินทางในที่โล่ง ขณะฝนฟ้าคะนอง ถ้าสามารถหลบเข้าที่ร่มได้ ก็เลือกต้นไม้ที่อยู่เป็นกลุ่มและอยู่ใต้ต้นไม้ที่เตี้ยที่สุด อย่าหลบใต้ต้นไม้โดดเดี่ยวเป็นอันขาด
6. ถ้าเป็นที่โล่งแจ้งให้นั่งยองๆกับพื้นให้ตัวต่ำที่สุดที่จะทำได้ และให้เท้าสัมผัสพื้นเท่านั้น ไม่ควรนอนราบหรือยืน เพราะเป็นเป้าใหญ่หรือเป้าเด่นให้ฟ้าผ่าผ่าน รอจนฟ้าหยุดคะนองแล้วจึงเดินทาง

7. ในช่วงฝนฟ้าคะนองควรงดใช้โทรศัพท์ แม้ว่าองค์การโทรศัพท์จะได้วางสายไฟล่อฟ้าไว้แล้วก็ตาม

8. ในช่วงฝนฟ้าคะนอง การเปิดโทรทัศน์ที่มีเสาอากาศบนหลังคา อาจทำให้ฟ้าผ่าลงมาที่เครื่องรับโทรทัศน์ได้ ควรปลดสายอากาศออก แล้วนำไปวางติดกับท่อประปาที่เป็นเหล็ก

เมื่อพบคนถูกฟ้าผ่า เรามักพบได้ 2 แบบคือ

1. ไหม้เล็กน้อยก็ช่วยแบบการช่วยเหลือผู้ป่วยไฟลวกทั่วๆไป ได้แก่ การใช้ผ้าสะอาดห่ออุ้งใส่ น้ำแข็งประคบบริเวณบาดแผล

2. ถ้าหัวใจหยุด หายใจหยุด การช่วยเหลือต้องรีบด่วนก็คือ การผายปอด นวดหัวใจ เช่นเดียวกับการช่วยคนถูกไฟฟ้าช๊อตนั่นเอง ปัจจุบันนี้เราทำการผายปอดโดยการเป่าลมอัดเข้าปอดแทนการกดที่หน้าอก หรือหลังของผู้ป่วย การผายปอด นวดหัวใจ จะช่วยชีวิตผู้ป่วยก่อนถึงมือแพทย์ การผายปอด นวดหัวใจจะต้องทำตลอดเวลา และจนกว่าจะถึงมือแพทย์

จากเนื้อเรื่อง “ฟ้าผ่า” เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่ามีส่วนที่ควรสอนก่อนให้นักเรียนอ่าน ดังนี้

1) เสียงและคำยาก (ไม่มี)

2) คำศัพท์ ได้แก่ ดึกดำบรรพ์ ประจุไฟฟ้า แรงอัดอากาศ ปรากฏการณ์ ไหม้เป็นต่อตะโก สายล่อฟ้า

3) รูปประโยคที่ยาก (ไม่มี)

4) ให้นักเรียนอ่าน ในขณะที่อ่านควรมีกำหนดเวลา โดยประมาณว่า คนปกติจะอ่านได้นาทีละ 250 คำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 อาจให้อ่านในอัตราเร็ว 200 – 250 คำต่อนาที ดังนั้นบทความนี้ควรกำหนดเวลาให้อ่าน ประมาณไม่เกิน 5 นาที

5) พฤติกรรมหลังการอ่าน ครูอาจเลือกกิจกรรมให้นักเรียนทำได้หลายอย่างดังต่อไปนี้

กิจกรรมที่ 1

บันทึกผลการอ่าน ชื่อเรื่อง

จากหนังสือ

ใช้เวลาอ่าน

ความรู้ที่ได้

.....
.....
.....

กิจกรรมที่ 2 ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้

ลักษณะของคำถาม

- 1) ถามข้อเท็จจริง เช่น ใครทำอะไรที่ไหน
- 2) ถามเหตุผล เช่น ทำไม เหตุใด เพื่ออะไร
- 3) ต้องการให้อธิบายวิธีการ สถานการณ์ เช่น อย่างไร กรณีใด
- 4) ต้องการให้วิเคราะห์ เปรียบเทียบ หาความสัมพันธ์ เช่น แตกต่างกันหรือเหมือนกันอย่างไร

ตัวอย่างคำถามจากเรื่องฟ้าผ่า

1. ถามข้อเท็จจริง
 - ขณะนี้ฝนฟ้าคะนองเกือบทุกวัน “ขณะนี้หมายถึงฤดูอะไร”
 - เราเรียกประจุไฟฟ้าที่วิ่งลงสู่ดินว่าอะไร
2. ถามเหตุผล
 - การที่ฟ้าผ่าต้นไม้แล้วทำให้เกิดการระเบิดรุนแรงเป็นเพราะสาเหตุใด
 - เราติดสายล่อฟ้าไว้เพื่ออะไร
3. อธิบายวิธีการ สถานการณ์
 - ท่านมีวิธีช่วยชีวิตคนที่ถูกไฟฟ้าดูดได้อย่างไร
 - ท่านมีวิธีหลีกเลี่ยงอันตรายจากฟ้าผ่าได้อย่างไรบ้าง
4. วิเคราะห์เปรียบเทียบ
 - ท่านเชื่อหรือไม่ว่ารถยนต์เป็นเกราะกันฟ้าผ่าได้เป็นอย่างดี จงอธิบายให้เหตุผลประกอบ

กิจกรรมที่ 3 จัดป้ายนิเทศ

จากเรื่องฟ้าผ่า อาจจัดป้ายนิเทศในเรื่อง “การเกิดฟ้าผ่า”



- กิจกรรมที่ 4 เขียนคำขวัญ คำเตือนที่เกี่ยวกับการระวังภัยอันตรายจากฟ้าผ่า
- กิจกรรมที่ 5 จัดการอภิปรายในหัวข้อ “ทำอย่างไรจึงจะปลอดภัยจากฟ้าผ่า”
- กิจกรรมที่ 6 ทดลองประดิษฐ์สายล่อฟ้าแบบง่ายๆ
- กิจกรรมที่ 7 ทำโปสเตอร์แสดงวิธีการป้องกันฟ้าผ่า ในสถานการณ์ต่างๆ
- กิจกรรมที่ 8 สาธิตวิธีการช่วยเหลือคนที่ถูกฟ้าผ่า ฯลฯ

จากตัวอย่างการจัดกิจกรรมหลังการอ่านเรื่องฟ้าผ่า แสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนสามารถตรวจสอบความสามารถในการอ่านในใจของนักเรียนได้หลายวิธี ครูจะเป็นผู้ตัดสินใจเลือกกิจกรรมหลังการอ่านที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่องได้ดี เชื่อว่านักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่านในใจอย่างถูกวิธีและสม่ำเสมอแล้ว นักเรียนควรจะสามารถใช้ประโยชน์จากการอ่านได้มากขึ้น

การสร้างนิสัยรักการอ่าน

การสร้างนิสัยรักการอ่าน การปลูกฝังนิสัยรักการอ่านมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นแรก ได้รับความสนใจให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้เรื่องราวในหนังสือด้วยการให้ดูภาพ เล่าเรื่องประกอบภาพ เล่านิทาน หาหนังสือที่มีรูปภาพมาให้ดู และสนทนาเกี่ยวกับภาพนั้นๆ

ขั้นที่สอง เมื่อนักเรียนอ่านหนังสือได้ ควรหาหนังสือที่เหมาะสมมาอ่านหรือเล่าเรื่องสนุกๆในหนังสือเพียงครั้งเดียว แล้วให้นักเรียนไปอ่านต่อ

ขั้นที่สาม จัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน โดยให้อ่านหนังสือแล้วบันทึกผลการอ่านดังนี้

ชื่อหนังสือ

ตัวละครที่สำคัญในเรื่อง

ชื่อผู้แต่ง

สิ่งที่ข้าพเจ้าชอบ

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง

ตัวอย่างกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน

1. กิจกรรมประกวดการอ่านออกเสียง

จุดประสงค์ เพื่อฝึกฝนการอ่าน ได้ถูกต้อง

กิจกรรม

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ 4-5
 2. ครูและนักเรียนร่วมกำหนดหลักเกณฑ์การอ่านที่ดี เช่น อ่านถูกวรรค ตอน ไม่ตะกุกตะกัก ออกเสียง ร ล ชัดเจน- เหมือนเสียงพูด
 3. ตั้งกรรมการตัดสินการประกวด โดยให้แต่ละกลุ่มเลือกตัวแทนกลุ่มละ 1 คน
 4. ให้แต่ละกลุ่มอ่านออกเสียง (จะได้ส่งตัวแทนออกเสียง หรืออ่านออกเสียงทั้งกลุ่มก็ได้) แล้วกรรมการให้คะแนน กลุ่มใดได้คะแนนมาก เป็นผู้ชนะ
2. จัดประกวดการอ่านให้ได้ความเข้าใจ และใช้วิจารณญาณ แล้วตอบคำถามจากหนังสือ ที่เตรียมไว้ให้เลือก
 3. จัดประกวดเล่านิทานประกอบท่าทาง
 4. ประกวดเล่านิทานจากเรื่องที่เคยอ่าน หรือนิทานจากจินตนาการของตนเอง
 5. แข่งขันต่อคำกลอน

ขั้นที่สี่ ฝึกให้นักเรียนเป็นนักสะสม เช่น สะสมบัตรอวยกรองที่ไพเราะ คำพังเพย สุภาษิต คำขวัญ หรือสะสมภาพพร้อมกับเขียนคำบรรยาย ประเมินค่าทาย แล้วรวบรวมไว้ในสมุดประจำชั้น

ขั้นที่ห้า ฝึกบันทึกจากการอ่าน คือ เขียนรายงานจากสิ่งที่อ่านและได้พบเห็นมา ในการบันทึกจะต้องบอกแหล่งที่มาของเรื่อง เช่น ชื่อผู้แต่ง สำนักพิมพ์ ปีที่พิมพ์ มีข้อเสนอแนะในการสอน การบันทึกการอ่าน มีดังนี้

- อ่านแล้วบันทึกกิจกรรมสำคัญของเรื่อง
- กำหนดเวลาให้อ่าน และเขียนบันทึก
- ฝึกบันทึกข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ หรือวิทยุ

ขั้นที่หก เลือกหนังสือให้อ่าน การส่งเสริมให้อ่านหนังสือให้มากตลอดจนการแนะนำให้รู้จักเลือกหนังสืออ่าน เป็นการปลูกฝังให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน โดยไม่รู้ตัว และทำให้เด็กรู้จักศึกษาค้นคว้าตั้งแต่ยังอยู่ในวัยเด็กจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่เรื่อยไปโดยไม่สิ้นสุด การเลือกหนังสือให้นักเรียนอ่าน ต้องคำนึงถึงประเภทหรือชนิดซึ่งจำแนกได้เป็น

หนังสือเรียน ได้แก่ หนังสือที่เป็นตำราแบบเรียน คู่มือ แบบฝึกหัด หรือแบบสอนอ่านที่ใช้ในโรงเรียนและสถานศึกษาในระดับต่าง ๆ มีเนื้อหาเฉพาะวิชานั้น ๆ

หนังสือสารคดี เป็นหนังสือที่ให้ความรู้ได้แก่ หนังสือวิชาการและสารคดีต่าง ๆ สำหรับค้นคว้าเพิ่มเติม เป็นการเพิ่มพูนความรู้และสติปัญญาของผู้อ่าน หนังสือประเภทนี้ได้แก่ ตำรับตำราต่าง ๆ สารคดี ชีวประวัติ นิยายสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

หนังสือบันเทิงคดี เป็นหนังสือที่ให้ความเพลิดเพลินและความจรรโลงใจ ได้แก่ นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย กายกถอนที่ไพเราะ เรื่องชวนขัน ตลอดจนวรรณคดีต่าง ๆ นิทานสำหรับเด็กที่แพร่หลาย เช่น นิทานอีสป นิทานนานาชาติ นิทานพื้นเมืองไทย เป็นต้น

การเลือกหนังสือต้องให้เหมาะสมกับวัยผู้อ่าน ในระดับประถมศึกษา ควรเป็นหนังสือที่ให้ความรู้และสนุกสนาน มีภาพประกอบมาก ๆ เป็นภาพสีสะอาดตา ภาพส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ถ้าเป็นนิทานหรือนิยายที่มีผู้แต่งขึ้น ต้องเลือกเรื่องที่มีเนื้อหาสาระเป็นประโยชน์ให้ข้อคิดใช้ภาษาที่ง่าย สุกภาพไม่หยาบโลน การ์ตูนเรื่องเพศ ตลอดจนเรื่องที่มีความรุนแรงไม่ควรให้นักเรียนอ่าน หนังสือที่เหมาะสมได้แก่ หนังสือสำหรับเด็กที่ชนะเลิศประจำปี ของกระทรวงศึกษาธิการ หน่วยงาน หรือสมาคมอื่น ๆ หนังสือที่ได้รับการยกย่อง เช่น หนังสือประทับตราปีเด็กสากล หนังสือดีสำหรับเยาวชนเนื่องในปีเยาวชนสากล หนังสือดีสำหรับห้องสมุดของกระทรวงศึกษาธิการ หนังสือเสริมประสบการณ์ต่างๆที่เห็นว่าเป็นเหมาะสม

การสอนวรรณคดี

วรรณ หมายถึง หนังสือ

คดี หมายถึง เรื่อง

พระยาอนุมานราชชนกเคยกล่าวไว้ว่าการสอนวรรณคดีต้องให้เห็นค่า เช่น ค่าของหนังสือที่ดี เรื่องที่ดี โดยเฉพาะวรรณคดีใด ๆ ที่วรรณคดีสโมสรรับรองจึงควรให้นักเรียนอ่านทั้งนั้น แนวการสอนวรรณคดี

1. ต้องนำนักเรียนไปสู่เป้าหมายสุดท้ายคือ การให้รักการอ่าน คนที่ชอบอ่านย่อมได้อ่านเรื่องที่ตนชอบเป็นเกณฑ์
2. ต้องให้เกิดทักษะในการเก็บใจความสำคัญให้ได้ เพราะจะทำให้มีความรู้แตกฉานมากขึ้น
3. ทำให้เด็กเกิดความคิดและมีความสามารถกว้างขวางขึ้น
4. ต้องให้แสดงออกทางด้านความพึงพอใจ และเกิดความซาบซึ้งในการอ่าน

ข้อควรคำนึงในการสอนวรรณคดี

1. ต้องทราบความสามารถในการอ่านของนักเรียนก่อนว่าอ่านได้ดีหรือไม่เพียงใด ถ้าหากยังอ่านไม่ได้ และกำหนดให้อ่านเท่ากับเพื่อนก็ย่อมทำให้การสอนล้มเหลวได้
2. ความสนใจที่จะอ่านไม่ควรให้อ่านน้อยเรื่องหรือเฉพาะเจาะจงต้องอ่านเหมือนกันทั้งห้อง แต่ควรเลือกหาหนังสือและให้อ่านเท่าที่แต่ละบุคคลสนใจอ่าน
3. ความซาบซึ้งที่อ่านมีการแสดงออกได้อย่างเต็มที่ เช่น โคลง กลอน ควรมีการออกเสียง ทำนองที่น่าฟังรวมทั้งการแสดงประกอบด้วย
4. ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ว่าอ่านแล้วสามารถนำความรู้มาประกอบการเล่าการบรรยายเป็นเรื่องราวได้ เพียงใด
5. รสนิยมในการอ่านของแต่ละบุคคล บางคนชอบอ่านร้อยแก้ว บางคนชอบอ่านร้อยกรอง บางคนชอบอ่านเรื่องโศก บางคนชอบเรื่องตลก ก็ควรเปิดโอกาสให้อ่านตามที่สนใจ

ลักษณะวรรณคดีที่ควรให้อ่าน

- ก. วรรณคดีที่ให้อุคคติ อ่านแล้วได้แนวความคิดปลูกฝังความรักชาติบ้านเมืองมีจิตใจ ยึดมั่นในชาติ และเป็นค่าของภาษาประจำชาติ เช่น อ่าน โคลง กลอน สุภาษิต เตือนใจให้รู้จักแยกแยะคำศัพท์และแปลความหมายให้
- ข. อ่านแล้วให้วิจารณ์ เช่น อ่านแล้วนำมาเปรียบเทียบสำนวนภาษา ความไพเราะ ความถูกต้องตามหลักภาษา

ประโยชน์จากการสอนวรรณคดี

1. ทำให้นักเรียนมีศีลธรรมประจำใจ มีสมาธิและใช้สติปัญญาโดยความรอบคอบ เช่น จากการอ่านเรื่อง ซื่อตรงต่อหน้าที่, นักปราชญ์กับเหล่า, ผิด-ถูก, บาปเพ็ญตบะ เหล่านี้ ทำให้ผู้อ่านและนักเรียนได้รับแนวความคิดจากเรื่องที่อ่านมากมาย
2. ช่วยขจัดความกังวลใจลงได้มาก เพราะผู้อ่านจะเพลิดเพลินและพักผ่อนสมองไปในตัว เรื่องที่กำลังคิดร้ายก็ผ่อนคลายลงได้
3. ฝึกให้เข้าใจ วิว ทิวทัศน์ และความสวยงามทางธรรมชาติ เช่น อ่านนิราศนรินทร์ ลิลิตพระลอ
4. ฝึกความเป็นระเบียบผู้สนใจวรรณคดีย่อมได้รับตัวอย่างด้านความสวยงาม ความละเมียดละมัย ความอ่อนน้อม มีการจัดแจงตกแต่งอะไร ได้สวยงามโดยเฉพาะฝึกมารยาทไทย ๆ ย่อมได้รับประโยชน์มากจากวรรณคดี
5. ทำให้มีสุนทรียศาสตร์ เช่น ชอบที่จะอ่าน โคลง กลอน การอ่าน ทำนองเสนาะ การพูดจาที่สุภาพ การตีภาพพจน์ธรรมชาติจากข้อความในวรรณคดี ทำให้เห็นจริงในบางอย่าง โดยอาศัยแนวจากวรรณคดี

6. ส่งเสริมให้มีนิสัยเป็นนักอนุรักษ์นิยมไม่แพ้นักภูมิศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์ และมีความคิดสร้างสรรค์ที่จะทำนุบำรุงแหล่งประวัติศาสตร์ที่มีสอนเกี่ยวข้องกับวรรณคดี

หลักการอ่านร้อยแก้วร้อยกรองในวรรณคดี

1. ผู้อ่านต้องทราบความเป็นมาของหนังสือที่อ่านก่อนว่าแต่งหรือเรียบเรียงโดยใคร หนังสือเก่าใหม่ เพียงใด เรื่องเกิดขึ้นที่ไหน
2. การอ่านแล้วควรอภิปรายร่วมกันในชั้นด้วย
3. ควรจัดหาภาพประกอบด้วยอ่านไปด้วย ดูภาพด้วยขอมทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ดี
4. การจัดทำป้ายนิเทศ เช่น หากภาพ ข้อความมาเสนอให้ผู้ร่วมงานได้อ่านและศึกษานอกเวลาด้วย
5. การใช้เครื่องมือเทคโนโลยีมาประกอบการอ่าน เช่น ฉายข้อความบนจอใช้บัตรคำสไลด์
6. การอ่านวรรณคดีไปแล้วควรนำมาประยุกต์ในชีวิตประจำวันด้วย
7. การอ่านต้องให้มีความสุขสนุกรื่นเรริง ต้องสร้างบรรยากาศในชั้นให้เหมาะสม

การพัฒนาความสนใจในวรรณคดี

การสร้างความสนใจในการเรียนวรรณคดีก็เหมือนกันแนวในการใช้สอนวิชาอื่น ๆ และถ้าเป็นไปได้ก็ใคร่เสนอให้ผู้สอนได้ศึกษาเพิ่มเติมตามแนวที่เสนอไว้ดังนี้คือ

1. อายุของนักเรียนที่จะอ่านวรรณคดีได้ดีเมื่อเข้าปีที่ 8 ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถอ่านได้คล่องก็ควรให้อ่านโดยไม่ต้องคำนึงถึงอายุเป็นเรื่องตายตัวนักก็ได้ เพียงแต่ว่านักเรียนอ่านออกได้แสดงออกซึ่งความสนใจอ่าน และครูรู้จักจัดห้องเรียนให้เหมาะสมก็จะส่งเสริมการอ่านได้ดี
2. เรื่องที่จะให้อ่านควรให้เหมาะสมกับเพศของนักเรียนด้วย จึงจะเป็นผลดี เช่น นักเรียนชายก็ควรอ่านเรื่องการต่อสู้ผจญภัย การแสดงซึ่งความรักชาติ รักหมู่คณะ ส่วนนักเรียนหญิงก็อาจจะหาอ่านเรื่องเกี่ยวกับความสวยงาม เรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติ สัตว์ที่น่ารักน่าสนใจ
3. การอ่านวรรณคดีควรดำเนินตามพัฒนาการทางสติปัญญา คนเก่งอ่านได้มาก คนอ่านครูอธิบายเกลียดเนื้อเรื่องเสริมบ้าง ทั้งนี้เพื่อป้องกันการอ่านแล้วเกิดความสูญเปล่าเพราะจดจำอะไรไม่ได้
4. นักเรียนจะสนใจอ่านวรรณคดีได้ดีเมื่อมีการอ่านเนื้อเรื่องเกี่ยวกับชีวิตหรือสอดคล้องกับประสบการณ์ของตัวเอง ทั้งนี้ก็เพื่อช่วยให้จดจำเนื้อหาและมีความกระจำแจ้งยิ่งขึ้นเป็นกระบวนการสำคัญ

การจัดอุปกรณ์เพื่อการสอนวรรณคดี

1. จัดศูนย์การอ่าน โดยทั่วไปศูนย์การอ่านที่ดีที่สุดคือห้องสมุด แต่โดยทั่วไปโรงเรียนประถมศึกษาไม่ค่อยมีห้องสมุดที่ดีพอ จึงควรจัดศูนย์การอ่านเป็นการเสริม หรือไม่ก็อาจจะจัดเป็นมุมหนังสือก็ได้ หรือห้องที่มีที่ว่าง โดยการทำหิ้งหรือตู้เอกสารมาวางไว้ให้เลือกอ่านได้ตามใจชอบ
2. จัดให้มีชั่วโมงแสดงอุปกรณ์ประกอบการบรรยายการเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ทางวรรณคดี เช่น ภาพ ผลงานของนักเรียน เทป สไลด์ หรือภาพยนตร์ เป็นต้น

3. จัดให้มีชั่วโมงแลกเปลี่ยนประสบการณ์ เช่น การอภิปรายเรื่องราวที่เกี่ยวกับตัวละครร่วมกับเพื่อน ๆ ในชั้น การเสนอรายงานผลที่ได้จากการค้นคว้า อภิปรายเกี่ยวกับอุปกรณ์ทางวรรณคดี

4. การจัดนิทรรศการ โดยการเชิญชวนบริษัทห้างร้านให้มามีส่วนร่วมในการจัด เพื่อเพิ่มความสนุกสนาน นอกจากนี้ยังเป็นการให้นักเรียน ได้เรียนรู้วิธีการผลิตอุปกรณ์ ถ้าหากตนเองมีความสนใจจะจัดทำในโอกาสต่อไปนี้ด้วย

5. จัดทำป้ายนิเทศ เช่น ผลงานกลอน การย่อเรื่อง บทชนะการประกวดของนักเรียนบางคน

6. จัดชมรมหนังสือ กล่าวคือ สมาชิกช่วยกันหาหนังสือ จัดมุมหนังสือประจำห้องโดยตั้งเป็นคณะกรรมการ

วรรณคดีกับการละคร

การสอนวรรณคดี เพื่อให้ได้ผลและให้นักเรียนสนุกสนานและเข้าใจเรื่อง จึงควรมีการเล่นประกอบ การเล่นที่ควรนำมาใช้ได้แก่

1. การเล่นโดยใช้นิ้วอาจจะเป็นหุ่นกระบอก หรือใช้ตุ๊กตาประกอบ การทำท่าทางที่มีนิ้วเป็นส่วนสำคัญ

2. เล่นละครสั้นง่าย ๆ การแสดงละครสั้น ๆ โดยไม่ต้องแต่งตัวให้เสียเวลาพูดจาไปตาม ตัวพระตัวนาง เช่น บทบาทคำรวจ บุรุษไปรษณีย์ พ่อแม่

3. ละครเด็ก (pantomime) อาจเป็นการเล่นง่าย ๆ เช่น แสดงเกี่ยวกับครอบครัว การแสดงออกซึ่งความรักชาติ การแสดงออกเกี่ยวกับประเพณี วัฒนธรรมต่าง ๆ

4. การเล่นละครแบบไม่มีพิธีการ เช่น เล่นละคร โดยไม่ต้องบอกบท การใช้เครื่องมือต่าง ๆ การให้แสดงคนเดียวหรือหลายคนร่วมกัน การเล่นโดยใช้ตุ๊กตาประกอบ ตลอดจนการใช้หุ่นประกอบช่วย

5. การเล่นละครแบบมีพิธีการ (formal dramatization)

จุดมุ่งหมายของละครแบบมีพิธีการ

1. เพื่อฝึกการออกเสียงให้มีเสียงดังและพูดชัดเจน
2. เพื่อฝึกการออกเสียงให้เป็นไปตามเรื่อง
3. เพื่อให้มีความสามารถใช้อุปกรณ์ที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น
4. เพื่อให้การแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง และการออกเสียงชัดเจน
5. เพื่อให้ได้ภาษาที่เป็นไปในทางสร้างสรรค์
6. เพื่อให้มีโอกาสได้สนทนาและอภิปราย

ที่มา http://www3.utqonline.in.th/ftp_users/16/course_ware/UTQ-201/unit1/unit_index.html

รวบรวมโดย ว่าที่ร้อยตรีภักดี ศรีทอง ครูชำนาญการโรงเรียนบ้านแพรกกลาง pakdees555@gmail.com